

[Annelise Gottfredsen]

ville være en stor gevinst for menneskeheden, om man kunne foretage den slags ting.

Jeg mener i øvrigt, at der er så mange problemer i dette, som vi meget gerne vil drøfte i udvalget, og det er vi meget villige til.

Erlendsson (FP):

Dette forslag til folketingsbeslutning indeholder flere forskellige elementer, som det allerede er sagt, et forsøg på at bringe beslutninger sammen, som ikke umiddelbart er sammenhørende. Vi ser det jo ofte i regeringsforslag, at hvis man vil have noget igennem, som er upopulært, sætter man det sammen med andre ting, som er mere populære, og på den måde får man det igennem. Det er naturligvis ikke det, der ligger bag ved sammenblandingen i dette forslag til folketingsbeslutning, men simpelt hen at man vel ikke helt selv har forstået, hvad man har at gøre med.

Det at lave et reagensglasbarn eller rettere sagt en befrugtning uden for organismen kan jo kun komme på tale for kvinder, som ikke har befrugtningdygtige æg. Man kan på den måde foretage befrugtning af heterologt æg med heterolog sæd og derefter indføre det i kvindens organisme, så hun kan have den glæde selv at bære barnet, føde barnet til sin tid og leve sammen med barnet, den dag teknikken er så udviklet, at det er praktisk gennemførligt. Så vidt jeg ved, er det kun til dato lykkedes at gennemføre et enkelt af disse forsøg; det var nævnt i dagbladene for nogen tid siden under overskriften »Det første reagensglasbarn«, og det var i USA. Det skulle være helt normalt, så vidt man kunne skønne, og jeg kan kun se, at det må være et fremskridt for de ægteskaber, som af biologiske grunde ikke kan føre til en barnefødsel.

Det er derimod noget andet, når det drejer sig om genetisk manipulation, men det mærkelige er også, at i bemærkningerne under punkt 1 ser det ud, som om man fra kristeligt folkepartis side blander dette med genetisk manipulation sammen med det at tage et æg og sætte det ind i en anden kvindes livmoder. Det er jo ikke genetisk manipulation, men det ser ud, som om man opfatter det på den måde, og det er i hvert fald forkert.

Jeg forstår, at kristeligt folkeparti er blevet skræmt af de nyeste resultater inden for molekylær biologi og cellebiologi. Det har jo

medført forsøg med langtrækkende perspektiver for videnskabelig grundforskning og også for tekniske anvendelser, ikke mindst inden for medicinalindustrien, og dér er de af helt revolutionerende karakter eller kan blive det i hvert fald. De vil kunne føre til masseproduktion og billigørelse af medicin af måske livsvigtig karakter, der kan få betydning for Jordens fattigste befolkning. Det drejer sig om, at det i en vis udstrækning er blevet muligt at rekombinere gener eller dele af gener in vitro i kombinationer, der ikke findes i naturen, og indføre disse i levende celler på en sådan måde, at det nye genetiske materiale kan repliceres i nye værtsceller. Det kalder man genetisk manipulation, og jeg mener, det er et korrekt udtryk. Man kalder det også molekylær kloning af DNA, eller man kalder det rekombinant DNA-forskning; der er flere navne for det samme.

Men hensyn til den bemærkning fra kristeligt folkeparti, at vi bør forkaste anvendelsen af ny teknologi, ikke bare når den er farlig, men også hvis konsekvenserne er uoverskuelige, vil jeg spørge, om man fra kristeligt folkepartis side har gjort sig klart, om der er nogle former for den fremgangsmåde, man i øvrigt er imod, som ved at være mindre farlig end de andre måske kunne tilstedes. F. eks. hvor det i dag er muligt at fremstille DNA-fragmenter fra et komplekst genom, kunne man tænke sig at tillade det sikreste, hvor man ved renfremstilling af et homogent DNA-fragment til sammenføjning med vektoren i forvejen oprenser det før kloningen. Det giver kun begrænsede muligheder, og jeg skal ikke her gå det mere tekniske igennem med, hvilke andre muligheder der er, men der findes altså i dag mindst fire, hvoraf vel nok den såkaldte shotgun-metode er den mindst sikre – man kalder den på dansk haglbøsse-metoden, hvor man fyrer af og så ser, hvad man får ud af det; derved kan man altså få måske mindre heldige virkninger og måske ligefrem farlige resultater, men også det ved man meget lidt om. Man ved ikke, hvor meget grund der egentlig er til at frygte den form for forskning, og tanken om, at vi her fra folketinget skulle kunne komme foran med en lovgivning om ting, som vi ikke kender, finder jeg ganske urealistisk.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):